

О. Григорій хотів звести бесіду на щось иньше.

— Якже-ж, пане судіє? Ви справді будете задоволені такою заплаатою?

— Буде з нього, буде. Відіб'є собі на яким боввані, вчачи його пандектав, — закінчив о. Павло.

Умовили ся так, що Марійка мала приїхати ще кілька днів перед першим вереснем. Плян науки мав розстарати ся Олесь у Перемишлі і написати Копачеві. О. Григорій вернув до дому врадуваний, з найліпшими надіями. Не вагав ся, що все піде добре і через рік Марійка буде певно в семінарії. Всі дома пристали на се. Одна Павця не покинула опозиції.

— А я вам кажу, що то ні до чого путнього не доведе. Марійці перевер'є ся в голові від тої науки, тай той якийсь Копач мені не подобаєть ся.

— Хоч ти його ще в житю не бачила, — обізвала ся стара Поницька.

— Хоч і не бачила, а знаю, що такі паничі люблять раз заводити романси з дівчатами. Та як тато могли так раз згодити ся, не розвідавши добре в місті, чи має той авскультант наречену, чи ні? Як так можна необережно?

— Дайже-ж спокій тому дурному говореню, — обізвав ся Олесь знетерплививши ся.

— Та я нічого, Олесунцю, хиба-ж не можна своєї уваги зробити?

IV.

О. Григорій помістив Марійку у одної старої вдови по уряднику, пані Скурскої, що мешкала на Зеленій вулиці в одній кімнаті з кухнею. Вона була з роду Німкиня; хоча відвикла від своєї народности і вважала себе Полькою, то не відвикла від характеристичних німецьких примет: працьовитости, точности і порядку, посуненого до педантизму. Се найбільше склонило о. Григорія дати сюди дитину.

З Марійкою жила ще одна дівчина, попівна роком від неї молодша. Скурська любила їх як свої діти, однак не попустила їм ні в чім на волос.. Вони також любили її. Скурська була собі жінка невеличка ростом, пятидесятилітня, з круглим лицем, та ще круглішим мов барабоська носом, на яким пишали ся дві видні бородавки. Говорячи, показувала свої